

Kérdés:

gyermekünk

Válaszol:

VASKUTI PÁL

pszichológus
a XI. kerületi Névelési Tanácsadó
intézményében

— Megítélése szerint szükségesszerű-e, elkerülhető-e a veszélyeztetett gyermekek állami gondozásba vétele, nevelőintézetbe utalása?

— Vannak olyan esetek, és nem is kis számban, amikor lelki segítséget tudunk nyújtani gyerekeknek és szülőknek egyaránt, a nevelési tanácsadó keretein belül is. Ám nagyon sok gyereknek, s főként a serdülőknek a problémáit, lelki és beilleszkedési vagy önismereti zavarait csak egy, a nevelési tanácsadó keretein túlnövő intézmény lenne képes orvosolni. A jelenleg állami gondozásban élők mintegy 80 százalékának vannak szülei! Hitem és tapasztalataim szerint az állami gondozott vagy a nevelőintézetben nevelt gyerekek szüleinek többségét meg lehetne „tanítani” azokra a viselkedési és magatartásformákra, amelyek alkalmassá tennék őket szülői feladataik ellátására. Hiszem, hogy ha lelki- és nevelési segítséget kapnának, közülük néhányan tovább nevelhetnék gyerekeiket, s egyre több gyerek kerülhetne vissza családi, vagy akár a családnak megfelelő kisközösségbe. Vannak aztán olyan családok is, amelyek válsághelyzetben vannak. A mai családvédelmi gyakorlat szerint ilyenkor az ő gyerekeik is állami intézetbe kerülnek. Pedig egy átmeneti forma — a nevelési tanácsadó és az állami gondozás között — segítséget nyújthatna mind a

Elképzelések egy „köztes” intézményről

rászoruló gyerekeknek, mind a szülőknek. Kapaszkodót, mintát adhatna mind a továbblépéshez, tovább éléshez, mind a pozitív személyiségfejlődéshez. Hiszen olykor a hagyományos pszicholó-

— Ez az elgondolás nagyon vonzóan tetszik...

— Tapasztalatok születek. Mi, a nevelési tanácsadóban dolgozó pszichológusok gyakran találkozunk olyan esetekkel, amelyeket nem lehet sem ebben az intézményben, sem gyerekepszichológiai rendelenés megoldani, ám az sem indokolt, hogy a gyereket végérvényesen és visszavonhatatlanul kiemeljük saját környezetéből. Sokszor az ideiglenes „kiemelést” tartanának a legmegfelelőbbnek, amely a család és a gyerek egyidejű pszichoterápiás gyógyítását jelentené. Az általunk javasolt „köztes” intézmény, a Tinédzser Családtérpiás Központ lenne (röviden TINC). Elképzeléseink szerint a bentlakók és bejárók gyógyítására egyaránt alkalmas otthonban szakemberek segítségével úgy folyna a védő-öv, és gyógyító-nevelő munka, hogy a beutaltak azonosulási modellt, életvezetési mintát és élményt kapnának, miközben családi kapcsolataik is rendeződnek. Ugyanakkor a szülőket is hozzásegíthetnénk ahhoz, hogy az adott helyzetnek megfelelő áthidaló vagy kiegészítő magatartást alakíthassanak ki.

— Milyen az együttműködésük jelenleg az iskolával?

— Elvileg jó, de volt már példa arra is, hogy a nevelési tanácsadóban kezelt gyerek „javulását” az iskola nem érzekelte, vagy nem találta megfelelő üteműnek. A társadalmi környezet túrelmének fogytán gyakran kerültek a gyerekek a mi tiltakozásunk ellenére is a dolgozók általános iskolájába, illetve állami gondozásba. A mostani gyermek-gondozói hálózatban a

giai és gyógyterezes kezelés vagy az állami gondozás csak elfedi a tüneteket, azaz sem az érzelmi kapcsolatteremtésben, sem a kapcsolatok normalizálásában nem tud segítséget adni.

gyermekünk

A CSALÁD ÉS AZ ISKOLA KÉPESLAPJA

XXXV. 1984/4
ÁRA 6 FORINT

